

býti postiženy zřízením nuceného nájmu pro účely vytčené v první větě § 7. Zákon váže právo státu a země na opatření nutných místností pro školu a bydlení personálu učitelského jediné podmínkou, že není zábořem ohroženo ani vlastní bydlení ani živnost majitele.

Zákon nehledí sice zvlášť na účel veřejný, kterému budova, po případě jednotlivé místnosti jsou věnovány, neb k němu užívány, z okolnosti však, že opatření dle § 7 zák. z 3. dubna 1919 učiněno k dosažení účelu veřejného, že zásadně všechny účely veřejné stejnou měrou mají nárok na ochranu a podporu (§ 365 o. z. o.), pokud zákon nestanoví, že některý účel veřejný má přednost před jinými účely veřejnými, jde, že účel § 7 cit. zákona nemůže u budov a místností veřejným účelům sloužících, po případě věnovaných potud dojít splnění, pokud tyto starší veřejné účely trvají a k splnění svému potřebují dotyčných budov neb místností. Pro tento názor svědčí též ustanovení zákona z 11. června 1919 č. 332 sb. z. a n. o zabírání budov neb jejich částí pro účely veřejné, tedy zákona sledujícího podstatně stejné účely, který rovněž připouští zabránění budov a místností ústavům sloužících jen, pokud možno ústav, kterému budova dosud sloužila, vhodně umístiti v budovách jiných.

V daném případě mohla by obec neb místní školní rada v B. jen tehdy brániti se zřízení nuceného nájmu ve prospěch české školy v B., kdyby prokázala, že opatřením tím bude německá národní škola obecná, které budova ta dosud výlučně sloužila, poškozena.

To však stížnost nenamítá, také se tak nestalo, neboť zrušením jedné třídy na německé škole uprázdnila se jedna učebna i byt učitelský, místnosti tyto nesloužily tudíž v době záboru ani k účelům školským ani k obývání, takže o ohrožení účelu, kterému je budova věnována, nemůže býti řeči. — — — — —

Bylo tudíž zamítnouti stížnosti jako bezdůvodné.

Č. 842.

Vyživovací příspěvek: * **Není protizákonné, když vyživovací komise zastaví po 1. květnu 1920 další vyplácení vyživovacího příspěvku proto, že dotyčné osobě nepřísluší vojenské zaopatřovací požitky dle zák. z 20. února 1920 č. 142 sb. z. a n. Výrok vyživovací komise o tomto důvodu není schopen moci práva.**

(Nález ze dne 17. května 1921 č. 888.)

Věc: Františka K. v Praze proti zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Vyživovací příspěvek, který z důvodu povolání svého manžela Oty K., od r. 1915 nezvěstného, stěžovatelka pobírala pro sebe a své děti a sice naposledy od 1. listopadu 1919 pro děti Josefa, Hedviku, Václava, Otu a Aloise v částce 13 K 20 h denně, byl rozhodnutím okresní vyživovací komise ze dne . . . zastaven co do stěžovatelky dnem 31. července 1920 a co do 16letého syna Josefa dnem 1. května 1920 s odů-

vodněním, že výživa stěžovatelčina není ohrožena, vzhledem k výdělkům dětí Františka a Františky, a synu Josefovi že vyživovací příspěvek nepřísluší ode dne 1. května 1920 proto, že je výdělku schopen, když bylo vyšetřeno, že se tento dne 9. ledna 1904 narozený syn učí od července 1919 zedníkem, vydělává 20 K týdně, ale jest právě bez zaměstnání, kdežto 20letý syn František vydělává jako zámečník 145 K a 18letá dcera Františka jako dělnice 42 K týdně.

Naříkaným rozhodnutím . . . bylo odvolání stěžovatelčino zamítnuto z důvodů I. instance a ohledně syna Josefa kromě toho vzhledem k ustanovení §u 4, odst. 3 zák. ze dne 23. září 1919 č. 530 sb. z. a n., poněvadž čítaje přes 16 let, nemá dle zákona ze dne 20. února 1920 č. 142 sb. z. a n. nároku na sirotčí důchod a tudíž také na výplatu vyživovacího příspěvku.

O stížnosti vytýkající naříkanému rozhodnutí nezákonnost a řízení vadnost uvážil nejvyšší správní soud takto:

Pokud jde o nárok Josefa K., označuje stížnost odůvodnění čerpané z ustanovení zákona ze dne 20. února 1920 č. 142 sb. z. a n. za protizákonně extensivní výklad, poněvadž ustanovení to týká se výhradně sirotčího důchodu a nikoli vyživovacího příspěvku.

Výtka tato není důvodna. § 4, odst. 3 zák. ze dne 23. září 1919 č. 530 sb. z. a n. stanovil, že vyživovací příspěvek se vyplácí příslušníkům nezvěstného i po ukončení války dále až do té doby, kdy vejde v platnost nová zákonná úprava vojenských zaopatřovacích požitků. Tato nová úprava stala se zákonem ze dne 20. února 1920 č. 142 sb. z. a n. a vešla dle jeho § 45 v platnost dnem 1. května 1920. Tímto dnem zanikly tedy všechny nároky na vyživovací příspěvek. V § 40, odst. 2 stanovil zákon tento změnu cit. § 4, odst. 3 vyživovacího zákona pouze v ten smysl, že vyživovací příspěvky a příplatky dlužno vypláceti důchodci a jeho příslušníkům i ode dne 1. května 1920 dále až do přiznání důchodu dle zákona tohoto poskytnutého, že však jest je zúčtovat na přiznaný důchod.

Tímto ustanovením bylo tedy učiněno pouze opatření, aby ti, kterým až do 1. května 1920 příslušel nárok na vyživovací příspěvek a kterým podle cit. zákona z r. 1920 přísluší i nárok na důchod, nezůstali v době od 1. května 1920 až do přiznání resp. výplaty tohoto důchodu beze vší podpory, nebylo však ničeho měněno na platnosti zásady cit. § 4, odst. 3 vyživ. zák., že nároky na vyživovací příspěvek řečeným dnem zanikají.

Dle § 20 zák. z r. 1920 přísluší dětem nezvěstného otce nárok na sirotčí důchod pouze tenkrát, jsou-li nezaopatřeny, pokud nedokonaly 16. rok. Přes tuto věkovou hranici může býti výplata důchodu povolena jen tehda, není-li dítě to pro chorobu duševní nebo tělesnou schopno se živiti. Že podobný důvod jest u Josefa K., stížnost ani netvrdí, a že dne 1. května 1920 měl 16 roků dovršeno, bylo zjištěno šetřením dne 16. června 1920 konaným, dle něhož se tento syn narodil dne 9. ledna 1904. a stížnost sama opaku ani netvrdí, nýbrž doznává, že syn ten je 16 roků stár. Nepřísluší tedy Josefu K. nárok na sirotčí důchod i byl mu vyživovací příspěvek dnem 1. května 1920 právem zastaven. — — — — —